

N:o 11.

Af herr **Kerfstedt**, om tillägg till 22 § fiskeristadgan.

Inom hela Sverige fångas nu för tiden i medeltal årligen lax för bortåt en million kronor; ensamt i Halland har den årliga bruttoinkomsten af detta fiske uppgått till omkring 90 å 100,000 kronor. Laxfisket är sålunda, nu liksom fordom, en för vårt land mycket vigtig näringsgren. Emellertid är ingen af våra allmänne, af större vigt varande fiskar så utsatt för att lätt kunna utrotas som laxen och hans närmaste stamförvandt, laxöringen. De måste nemligen för sin fortplantning, hvilken är inskränkt till en kort tid på året, samla sig på vissa platser af en bestämd beskaffenhet i våra strömmar och blifva då synnerligen lätt bytte för de för dem utsatta fångstredskapen, såväl när de äro på väg till lekplatserna som på dessa. Huru än tankarne kunna hafva varit delade om behovet eller nyttan af mer eller mindre strängt skydd för vissa fiskarter, så hafva dock aldrig några verkliga invändningar kunnat göras mot nödvändigheten af, att laxen genom lagstadgad fredningstid blefve skyddad under leken och på lekplatserna. Föreskrifter om sådant skydd finnas också i alla de stadgar, som hos oss blifvit utfärdade för laxfisket, men en fredning för laxen under lektiden kan aldrig blifva effektiv, och laxen blifver aldrig tillbörligen skyddad utan kraftiga bestämmelser om tillräcklig plikt för handel med lax och för dermed i oundgängligt sammanhang stående rättighet att taga sådan i beslag under för fångst förbjuden tid. Framför allt har detta visat sig vara nödvändigt t. ex. i Halland, der laxen genom de numera så goda kommunikationerna är lätt att i hemlighet afsätta och exportera, och der den äfven i förbjuden tid står i jemförelsevis högt pris.

Oaktadt jagten i flera af våra provinser, såsom i Halland, är af långt mindre betydelse än laxfisket, föreskrifves dock i kongl. jagtstadgan af den 21 oktober 1864 »att villebråd under för jagt på detsamma förbjuden tid icke må till salu uthjudas, köpas, emottagas eller ifrån ort till annan forslas, så framt ej lagligen visas kan, att detsamma blifvit fångadt under tillåten tid eller på annat lofligt sätt förvärfvadt», och härmed följer, att det utom i sistnämnda fall är förverkadt och kan beslagtagas. I kongl. kungörelsen af den 10 mars 1865 förbjudes i ungefär samma ordalag handeln med och transporten af hummer och ostron under för fångsten af desamma olaglig tid, och äfven dessa varor blifva i sådana fall förbrutna eller kunna tagas i beslag. Hummerfisket lemnar dock blott omkring $\frac{1}{8}$,

högst $\frac{1}{6}$ af den inkomst laxfisket gifver inom vårt land, och i jemförelse med detta senare fiske är ostronfångsten en ren obetydlighet.

I de för kräftfångsten af Konungens befallningshafvande i många af våra län utfärdade särskilda stadgandena förekommer med lämplig plikt belagdt förbud mot att utbjuda, köpa eller emottaga kräftor, hvilka i sådant fall äro förbrutna under den tid, fångst af desamma är förbjuden. I flera län har också Konungens befallningshafvande utfärdat likartade bestämmelser för handel med lax, såsom t. ex. för Lagans och Nissans fiskedistrikt inom Halland, för laxfisket inom Gefleborgs län, för Rönne åns fiskeområde inom Kristianstads län o. s. v. I stadgan för sistnämnda å bestämmes för laxen: att den i för fångst förbjuden tid ej får till salu utbjudas, köpas, emottagas eller från ort till annan forslas etc., eller samma ordalag, som jagtstadgan för motsvarande fall innehåller, hvarjemte i Rönneåstadgan särskildt bestämmes, att han under i fråga varande förhållanden är förverkad.

Af det senast anförda frangar, att Konungens befallningshafvande i flera län tagit för gifvet, att det stode i full öfverensstämmelse med kongl. fiskeristadgan af den 29 juni 1852, att de finge utfärda bestämmelser om vite för försäljning af lax i förbjuden tid och om att varan då skulle vara förbruten. Ehuru också jag tager för afgjordt, att utfärdandet af sådana bestämmelser just är, hvad fiskeristadgan afser att lägga i Konungens befallningshafvandes händer, har jag dock förnummit, att så till vida olika tankar råda härom, som en del domhafvande tveka att tillämpa dylika stadganden på den grund, att Konungens befallningshafvande ej skulle hafva dylik rätt. Jag får därför vördsamt föreslå,

att Riksdagen för sin del måtte besluta, att på vederbörande ställe i § 22 kongl. fiskeristadgan af den 29 juni 1852 göres det tillägg, att Konungens befallningshafvande får rättighet stadga vite för den, som under för fångst af lax eller laxartad fisk förbjuden tid, dylik fisk till salu utbjuder, köper, emottager eller från ort till annan forslar, så framt ej lagligen visas kan, att densamma blifvit fångad under tillåten tid eller på annat lofligt sätt förvärfvad.

Om remiss till utskott anhålles.

Stockholm den 27 januari 1892.

J. Kerfstedt.